Ben Suffe Ehli’nden yetmiş kişiyi gördüm. Hiçbirinin üzerinde bütün vücudunu örten bir elbise yoktu.

Ebu Hureyre –radıyallahu anh- dedi ki: "Ben Suffe Ehli’nden yetmiş kişiyi gördüm. Hiçbirinin üzerinde bütün vücudunu örten bir elbise yoktu. Ya belden aşağı giyilen bir izâr ya da belden yukarı giyilen bir ridâları vardı. Elbiselerini boyunlarına bağlarlardı. Bunların bir kısmı baldırlarının yarısına, bir kısmı da topuk kemiklerine erişirdi de avret yerleri görülmesin diye elbiselerini elleriyle toplarlardı."

[Sahih Hadis] [Buhârî rivayet etmiştir]

Suffe Ehli, Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem-’in fakir olan muhacir sahabeleridir. Mekke’deki yurtlarını ve mallarını terk edip, Medine’ye hicret etmişlerdir. Hâlbuki Mekke kendilerine her yerden daha sevimliydi. Suffe Ehli’nin sayısı yetmiş kişiden fazlaydı. Suffe Mescid-i Nebevî’nin son kısmında yer alan üstü kapalı bir yer olup, fakir olan muhacir sahabeler gölgesinde uyurlardı. Ebu Hureyre -radıyallahu anh- bizlere onların üzerlerinde bulunan yaz-kış giydikleri elbiseleri anlatıyor. Zira kendisine Suffe Ehli’nden sayılırdı. “Hiçbirinin üzerinde bütün vücudunu örten bir elbise yoktu. Ya belden aşağı giyilen bir izâr ya da belden yukarı giyilen bir ridâları vardı.” Üzerlerine ridâ giymek için muhakkak alt kısımlarına izâr giymek zorundaydılar. Kendisine ridâ denilen elbiseye bugün el-Bedle denilmektedir. Ridâ adlı elbiseye hulletun da denilmektedir. Ebu Hureyre -radıyallahu anh- onların bu elbiseyi bulamadıklarını, sadece boyunlarından aşağıya saldıkları entariye benzer bir şeyle bedenlerini örttüklerini aktarmaktadır. Devamla Ebu Hureyre -radıyallahu anh- şöyle demiştir: “Elbiselerini boyunlarına bağlarlardı.” Küçük çocukların boyunlarına bağlandığı gibi onlar da elbiselerini boyunlarına bağlarlardı. Böyle yaparlardı çünkü ellerindeki elbiselerden bedenlerine göre dikilecek yeterli bir kumaş çıkmıyordu. Elbiselerinin bir kısmını boyunlarına bağlayarak tutuyorlardı. “Bunların bir kısmı baldırlarının yarısına erişirdi.” Yani kimilerinin elbiseleri omuzlarından baldırlarının yarısına kadar ulaşıyordu. “Bir kısmı da topuk kemiklerine erişirdi de avret yerleri görülmesin diye elbiselerini elleriyle toplarlardı." Yani namaz kılarlarken elbiselerini kendileri toplarlardı. Bunu rüku ve secde halinde avret yerleri açılmasın diye yaparlardı. İşte sahabelerin durumu bu şekildeydi. Hayatlarını fakirlik üzere sürdürmüşler, dünya ve süsüne aldırış etmemişlerdir. Dünya ayaklarının altlarına serilse bile onunla meşgul olmamışlardır. Kanaat ve züht içinde yaşamışlar ve böylece dünyadan ayrılmışlardır.

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/3645